

Τὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενόπουλου «Τηλέρω», πού παίχτηκε στοὺς «Δελφούς», μπορεῖ νά ναι ἕνα ἀπλὸ σκη-
νικὸ παιχνίδι, ὅπως μετριόφρονα τὸ χαρακτήρισε ὁ
ἴδιος ὁ συγγραφέας, μὰ εἶναι ἀκριβῶς, ἴσως γι' αὐτό,
μιὰ ἀπόδειξη τοῦ τί μπορεῖ νὰ κάμει — κι' ὅταν ἀ-
κόμη ἔχει τὴ διάθεση νὰ παίξει — ἡ πείρα κι' ἡ βα-
θειὰ γνώση τῆς θεατρικῆς τέχνης, ἡ μαστοριά πού
στηρίζεται σὲ ταλέντο δοκιμασμένο. Ὁ «Τηλέρω»
εἶναι βέβαια ἐλαφρὸ ἔργο — καλοκαιριάτικο κι' αὐτό
— μὰ πάντα μέσα στὸ καλλιτεχνικὸ πλαίσιο τοῦ εἴ-
δους, χαριτωμένο, ἀβίαστο, ἔξυπνο καὶ προπαντὸς
δρσοερὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Εἶχα διαβάσει τὴ «Λίτσα», μιὰ νουβέλλα δημοσιευ-
μένη, θαρρῶ, ἀπὸ περιοδικὸ σὲ ξεχωριστὸ τόμο. Ὁ-
ταν ἀπὸ τὸν τίτλο κατάλαβα πῶς ὁ «Τηλέρω» εἶναι
διασκευή της, παραξενεύτηκα: Πῶς θὰ μπορούσε νὰ
σταθεῖ στὴ σκηνὴ μιὰ ἀφήγηση πού τὸ κυριότερο
μέρος της εἶναι μιὰ ἔξυπνίστατη ἀλληλογραφία καὶ τὰ
κύρια πρόσωπα γνωρίζονται μόνο στὸ τέλος; Κι' ὅμως
ἐδῶ εἶναι ἡ τέχνη. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ κάπως ἄτονη

πρῶτη πράξη — σ' αὐτὴν περιορίστηκε ἡ ἀφήγηση
καὶ πάλι κομμένη μὲ δυὸ τρεῖς κωμικὲς ἐπεμβάσεις
— ἀκολουθοῦν δυὸ ἄλλες, ἀληθινὰ κομμάτια ζωῆς,
ὄλο ἔξυπνάδα καὶ χάρι. Κι' ἡ ἐξέλιξη κι' ἡ δράση ὄλο
καὶ τονώνεται. Ἡ τρίτη πράξη εἶναι ἡ πιὸ δυνατὴ
καὶ κλείνει μ' ἕνα πολὺ ἔξυπνο φινάλε. Τὸ εὐθυμο
αὐτὸ σκηνικὸ παιχνίδι δὲ φιάνει βέβαια ἄλλα ἔργα
τοῦ κ. Ξενόπουλου — ἀπὸ τὰ καλύτερα ἄλλωστε τοῦ
Νεοελληνικοῦ θεάτρου — μαρτυρεῖ ὅμως κι' αὐτὸ μὲ
τὸν τρόπο του τὴν πείρα, τὴν ἀληθινὴ θεατρικὴ φλέβα
καὶ τὴν ἀστείρευτὴ ἱκανότητα τοῦ συγγραφέα στὸ
δύσκολο αὐτὸ εἶδος τῆς τέχνης.

Ἐστάθηκε ὅμως τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἐργάκι ὀλό-
τελα ἄτυχο. Ὅσο κι' ἂν ἡ ἀβρότητα τοῦ συγγραφέα
ὑπεραμύνθηκε τοῦ θιάσου, δὲ μπορεῖ νὰ μὴ λυπηθεῖ
κανένας πού δὲν ἔπεσε σὲ καλύτερα χέρια. Ἡ κ. Πα-
λαιολόγου δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ πει κανεὶς πῶς δὲν
ἔχει κάποιο ταλέντο. Ἐχει καὶ χάρι κι' εὐγένεια καὶ
ἀρκετὴ σκηνικὴ ἀνεση. Ἀκόμη ἡ ἐμφάνιση κι' ἡ φωνή
της εἶναι εὐχάριστη. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅμως ἦσαν ἀφό-
ρητοι κι' ἰδιαίτερα ὁ πρωταγωνιστὴς ποῦσπρωχε στὸ
κωμικὸ κείμενο πού σ' ἄλλα χέρια ἔπρεπε νά ναι δειλία
κι' ἀδεξιότητα.

Τὸ λεβὲ ντὲ ριντῶ τοῦ κ. Δόξα ἀπὸ μιὰ παρεξή-
γηση δὲν παίχτηκε τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα πού
πῆγα στοὺς «Δελφούς». Τῶχαν ἀφίσει, φαίνεται, στὸ
τέλος γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξουν σκηνικὸ γιὰ τὸ βράδυ
πού θ' ἀρχόταν πρῶτο, κι' ὁ κόσμος δὲν τὸ κατάλαβε
κι' ἄδειασε τὸ θέατρο σὰν τέλειωσε ὁ «Τηλέρω».